

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL DOMADOR FERA

Els pacífics habitants de Viladellonenses tenen una emoció gairebé indescriptible: arriba un circ ambulànt.

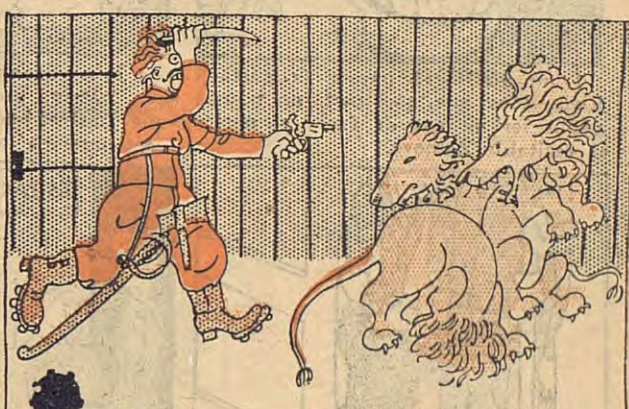
De seguida dos membres de la companyia procedeixen a fer la crida:—Aviat, senyores i cavallers, tindran ocasió d'admirar al simpàtic Mr. Shakathapus amb els seus terribles lleons de l'Abisinia, un dels quals ja porta menjats més de quatre domadors!

Podeu comptar que, amb tals anuncis, el dia de la funció el circ estava ple de gom a gom.

A l'hora fixada surt el domador amb un tal feix de revòlvers i ganivets i sobretot amb una expressió de cara, que us dic jo que feia por.

Aaaah!... Uhl!... Els terribles exemplars de l'Abisinia, espordits i tremolant, s'arrauliren contra els ferros de la gàbia, temerosos de que el domador els mossegui...

...i el públic fugí en totes direccions, acovardit. Allà es trobava un senyor de Barcelona que, comprenent que la veritable fera no era altra que el mateix domador...

...s'apressà de fer-li proposicions i avui dia Mr. Shakathapus, sota la denominació de «Domadorus vulgaris» és el millor exemplar del Parc Zoològic de Xicago.

Tinc el gust de presenta'ls-hi un dels més distingits Zamores (vull dir porters) de l'infern.

I també un condemnat d'aquells per «in æternum» que s'està rostint des de l'any 1912 de l'Era cristiana.

Però, de veritat, ja comença d'estar un xic «cremat» i rumia la manera de frustrar la vigilància del dit porter.

I un dia logrà passar la porta i fugir, cosa que, per cert, no hauria pogut fer en cas de ésser el porter el veritable Zamora.

I se'n va anar a Barcelona, la seva pàtria, puix heu de saber que nostre home era barceloní, i del barri de la ribera.

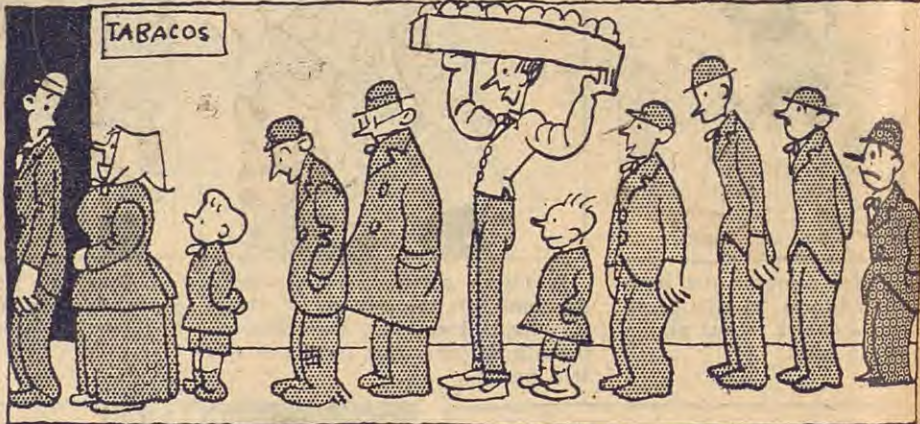
Però des de que ell faltava, Barcelona havia canviat molt. Ja va començar per no trobar ni un trist pis per llogar.

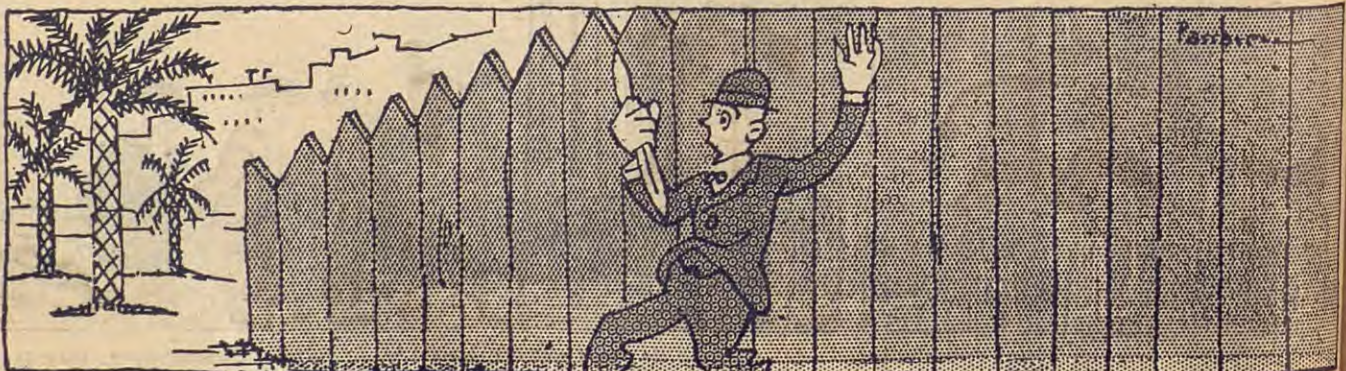
Les dispeses estaven totes plenes de gom a gom.

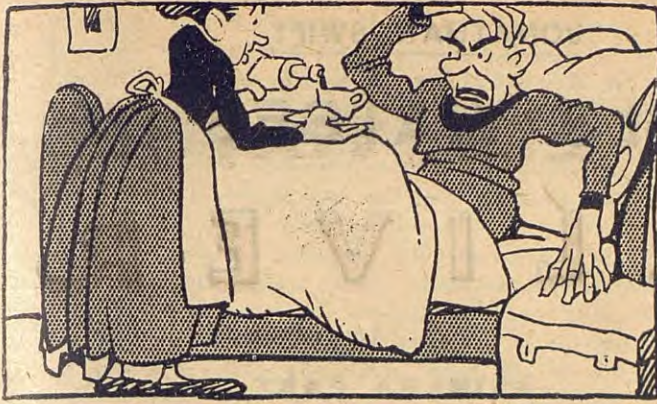
Era impossible pujar al tramvia.

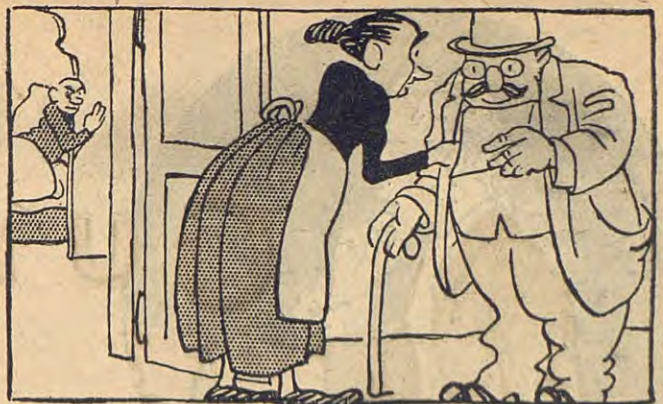
Per la més mínima cosa era precis fer «cues» interminables.

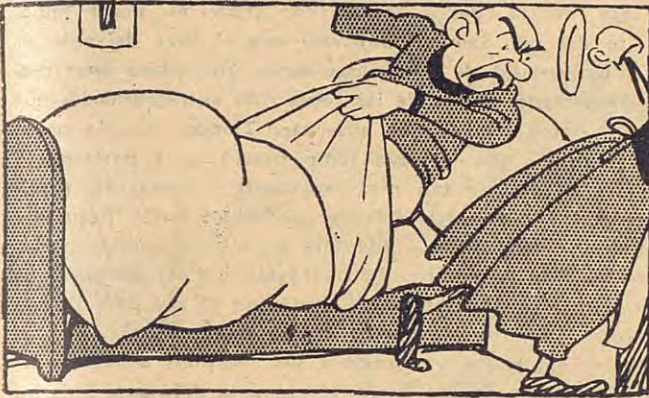
En una paraula, que s'estava millor a l'infern! I va determinar fer un pecat ben gros per a tornar-hi. I es va anar a la vora d'una de les infinites tanques del Grrran Metropolità.

—Mira, Tuies, això li dius al metge que s'ho prengui ell, que jo no em fico al cos un suc tan negre.
—I doncs, què en farem?
—Llença-ho a aquell cossi.

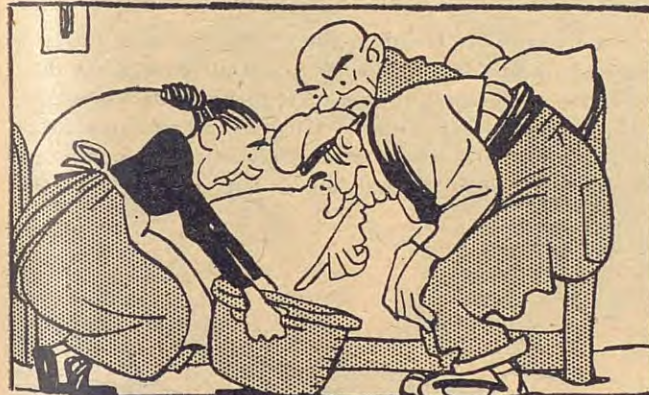
—Aquella primera medicina veig que no li ha fet efecte. Doneu-li aquesta altra que és més enèrgica. Veiam si li obrarà.

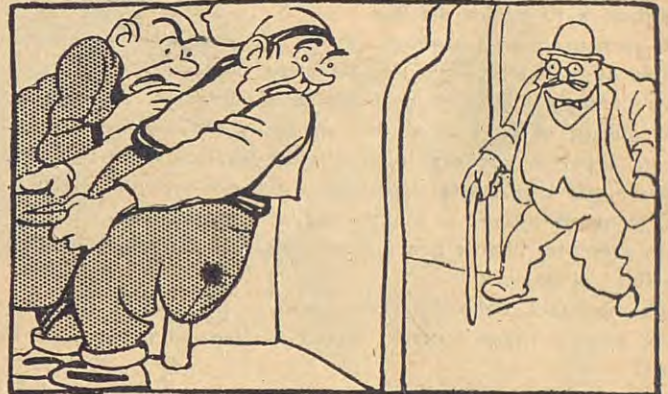
—Te he dit que no en vull de potingues!
—Però, Pepet...!
—Mira, tira-la al cossi com l'altre i porta'm el porró.

—I doncs, Pepet, em creia que us moríeu; m'ho va dir el metge.
—Si hagués pres lo que em va receptar, potser si que ja fora mort. Ara veureu el què volia ficar-me al cos. Tines, porta el cossi!

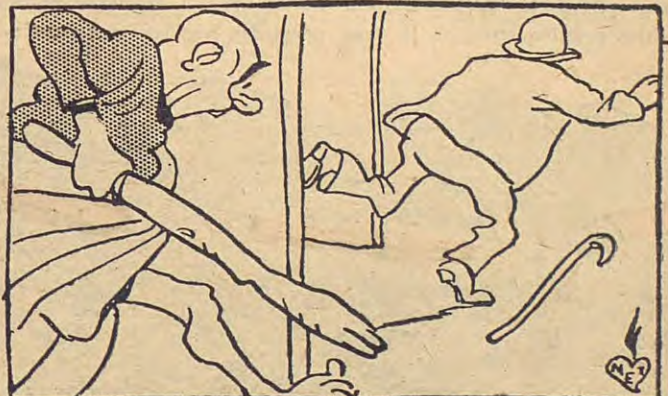
—Mira, quin suc més negre.
—Si que és consciència fer-li empassar a un hom aquesta porqueria.

—Pepet, Pepet, que ve el metge!
—Amaguem el cossi, amaguem el cossi...

—Què hi porteu, bon home, en aquest cossi?
—Miri, ço que acaba de treure del seu cos el pobre Pepet.
—Quina sort! Si arriba a tenir-ho a dintre deu minuts més, estava perdut!

—Trapella! Farsant! I això em volíeu fer pendre? Vina'm aquí que te'n donaré jo una, de medicina, que et curarà per sempre de tots els mals!

JONATHAN SWIFT

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Adaptació de Jordi Català)

PRIMERA PART

A Liliput, país dels nanos

Ningú hauria pogut predir, en veure el posat que tot del noi Samuel Gulliver, que el jove deixeble de l'Universitat de Cambridge seria, uns quans anys després, l'espectador sortós de les coses més extraordinàries que mai cap home hagi pogut observar. Tampoc hauria pogut preveure ningú que la seva fama passés a la posteritat i que els seus viatges tan pintorescament interessants, explicats pel notable escriptor irlandès Jonathan Swift, poguessin presentar-se gràficament i adaptats a la nostra dolça parla,

en les planes del bellugadís i alegre «VIROLET». La dèria de córrer món, d'estudiar la navegació i d'assabentar-se de tot ço que d'interessant els antics nauxers havien portat a cap, li vingué quan residia a Londres on el seu pare l'envià a que es preparés per a conrear la medicina fent l'aprenentatge—com aleshores s'estilava—a casa d'un cirurgià. Però el noi, enlloc d'estudiar ço que pertocava a la professió que li volien fer emprendre, es dedicava per complert a llegir i especialment a resseguir en els mapes els camins vers les terres llunyes per entre «la immensa planúria del mar». I de les continuades lectures i del somniar en aventurers viatjes, li nasqué un gran desig de veure, de descobrir, de córrer, que es féu tan fort en ell, que aviat arribà a ésser una veritable mania i més tard un ferm propòsit de realitzar-ho sense tardança. Cert és que li mancaven diners, però en Samuel, com a bon fill de Nottingham (la terra de les «puntilles»), era puntós en extrem i arribà a aconseguir els seus propòsits fent-se nomenar cirurgià de vaixell i embarcant en l'«Aureneta» amb destí a l'Amèrica del Sur.

Al començament tot anava bé i el viatge es realitzava amb absoluta tranquil·litat i amb «aquella alegria», però un jorn, després de molt temps d'haver deixat les costes d'Anglaterra, es desencadenà una formidable tempesta que posà a ben dura prova l'energia i la traça de l'esforçada tripulació. El tràngol amainà bon xic després d'unes quantes hores de violent huracà, durant el qual el vaixell semblava tenir d'ésser engolit per les ones furientes que el feien ballar com una closca d'anou. I per a descansar una mica de les fatigues passades i per a celebrar alegrement el bon desenllaç de la perillosa aventura, els tripulants s'apressaren a trascolar uns sengles barralons d'aiguardent, a qual beguda tots plegats, i en Gulliver com els altres, es mostraren un bon xic aficionats.

De prompte, l'home que vigilava des de'l pal major llençà un crit terrible:

—Roca al davant!

Es maniobrà immediatament, però ja era tard. L'«Aureneta» havia anat a topar contra l'arrecif i s'esbadellà com una manguana.

—Salvi's el qui puguil—cridà el capità.

I, sense fer-s'ho repetir, en Samuel i uns quans companys s'apressaren a baixar un canot on s'embarcaren diligents. Però, ben prest, un furios cop de mar els hi volcà i degueren confiar-se a llurs pròpies energies ja prou perdudes per les rescents fa-

gues. En Gulliver va veure desseguida que «era home a l'aigua». Però contrariat segurament de no poder admirar les coses que havia sempre somniat, féu un va-i-tot i treguent forces de flaqueza es posà a nedar amb tan braó com els nostres aficionats a la natació per a guanyar la copa de Nadal.

Sentint-se fadigat ja es veia anant vers la fondària del gran safareix servint de menjar econòmic als peixos, quan els seus peus tocaren sorra. Amb la sorpresa consegüent començà a caminar i no tardà en arribar a terra ferma. Però, entrestant, la nit havia vingut i no es distingia res a poques passes. Tot era fosc i no es notava cap indicatiu de cases d'habitants. En Samuel, extenuat, es deixà caure tan llarg com era i, sigui per la gran fatiga, sigui que l'aiguarent ascolat fes l'efecte, el cert és que quasi instantàniament restà dormit com un sòc.

Quan es despertà, el sol brillava. Gulliver, qui s'havia gegut de boca en alt, intentà aixecar-se, més fou inútil, car trobava lligat de braços i cames per mitjà de cordes finíssimes, però molt sòlides, que l'estacaven a terra. I fins els seus dits, que tenia molt llargs, estaven subjectats tan fortament que no podia ni remenar el cap. Sentint com un pessigall al llarg de la seva cuixa i després en el pit, baixà els ulls i veié una gran multitud d'homes de tan minúscula mida que no passaven pas de deu centímetres d'alçada. Anaven tots armats amb arcs i sagetes i habillats uniformement, tant creure que es tractava de soldats. Eren menuts menuts, però perfectament proporcionats; talment com els altres

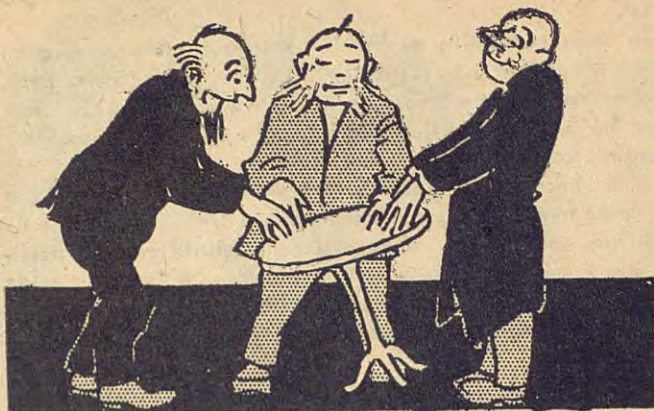

ser humans... més no arribaven gairebé al pamet. A la vista de tal meravellosa sorpresa, en Samuel no pogué reprimir un crit d'estranyesa que féu fugir tota aquella menudalla que queia i s'atropellava amb les presses.

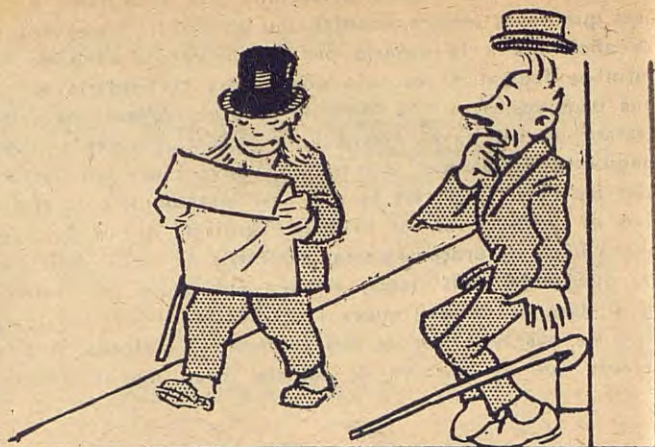
Aleshores, Gulliver, fent un extraordinari esforç, logrà rompre les cordes que li lligaven una de les mans i amb un fort moviment de cap les que li subjectaven els cabells. Però els diminuts agressors, que ja havien fugit a certa distància, s'aplegaren en línia de batalla i a una veu de comanament: «Tolgo Phomac», engegaren els seus arcs. I un gran nombre de sagetes fines com agulles es clavaren en la mà del naufrag i una segona salva li anà a parar en plena cara. El pobre remugava de dolor i de indignació.

Per fi, pensà que el millor era conformar-se, o al menys fer-ho veure, i esperar a que vingués la nit per a poguer-se desfer els lligams. Veient-lo encalmat, els petits homes no tiraren més però amb el soroll que anava augmentant seguíent, Gulliver comprengué que la munió de soldats es multiplicava sense parar. Girant un xic el cap, en Samuel vegé que un exèrcit de treballadors acabava de construir un cadafalc de fusta. Un cop l'enginy estigué llest, uns quants homes hi pujaren i un d'ells, que devia d'ésser un alt personatge, li féu un llarg discurs en llengua extranya que el presoner no entengué. Aquest féu una senyal que es sometia, i, sentint ja el fort agulló de la gana, intentà demostrar—portant-se varies voltes la mà a la boca—que desitjava menjar. Es veu que aquest gestic universal és comprès fins a Liliput, car, posant un grapat d'escates en els costats del jascent, un centenar d'homes hi pujaren i li portaren fins a la boca un munt de menjar. Aleshores fi d'aliments de tota mena aixís com les tres més grosses botes de vi que es trobaren en el país i que, malgrat tot, no eren pas més grans que les nostres més diminutes copetes de licor.

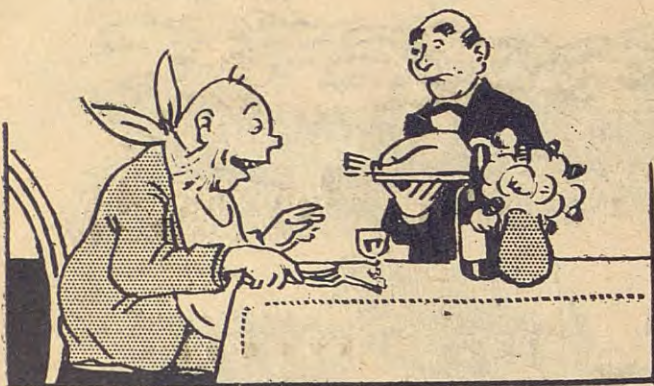
(Continuarà)

El senyor Pepet Simolsa, era espiritista i per tant creia amb gran fermesa en la íntima relació dels esperits amb les taules de tres potes.

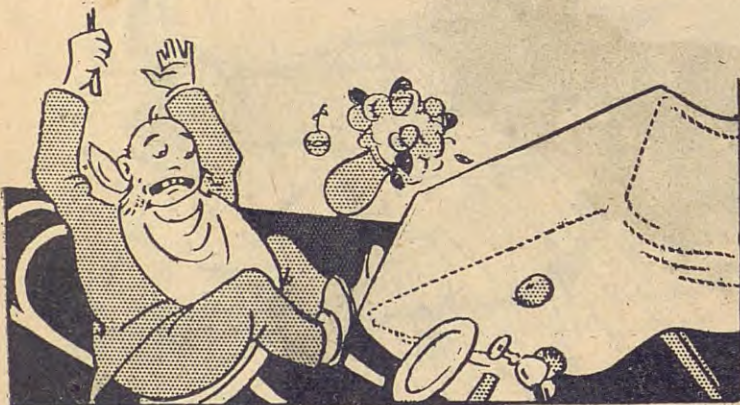
A en Miquel Passagana (quin cognom ens estalvia fer llur biografia), va semblar-li que el cor li donava tres tombarelles al veure's tan aprop del seu creditor, que no era altre que el senyor Pepet.

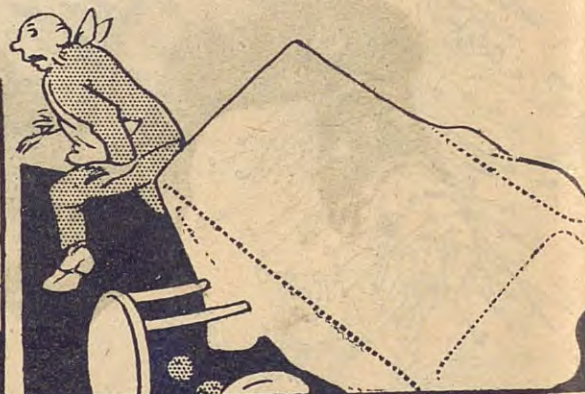
Però el senyor Pepet no es va adonar d'en Passagana que cuità a amagar-se, mentre el senyor Simolsa es preparava assimilar al seu organisme un pollastre de tany natural.

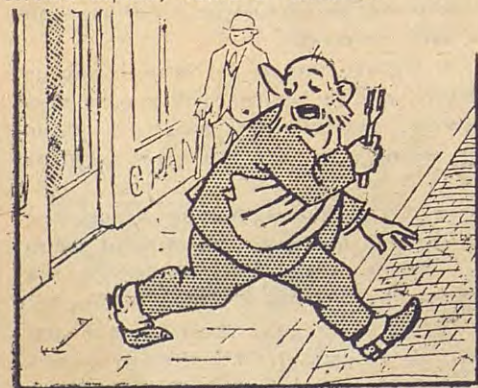
Quan amb més fe anava a incrustar llurs dents a una ufanosa cuixa de pollastre (que en feia dues com les del pobre Passagana) la taula començà a bellugar.

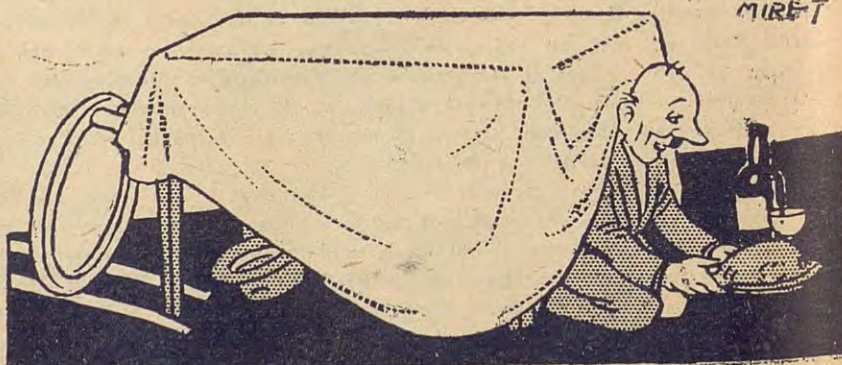
El senyor Simolsa es tornà més pàl·lid que la salsa maionesa, pensant que l'esperit de la seva sogra (corresponent a la tercera esposa) venia a visitar-lo.

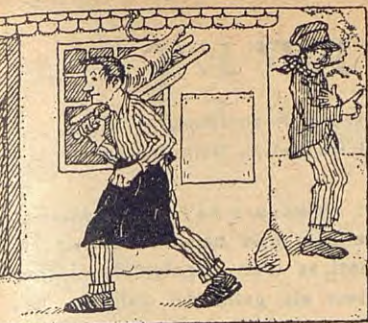
I encara augmentà al quadrat el seu esglai al veure que la taula no sols es bellugava impel·lida pels fluids, sinó que li corria al darrera.

No cal dir que el senyor Pepet Simolsa apretà a córrer—cames ajudeu-me!—cap a casa seva per tal de lliurar-se dels mals esperits.

I heu's aquí que en Passagana, sortint de sota la tanla on s'havia amagat, fent d'esperit, s'incautà de les substàncies que feia temps que no veia a tan poca altura sobre el nivell del mar.

Aquest noi de la dreta, tan subtil...

...es dedica a la pesca del pernil.

I mentre ell se l'endú, l'altre, atontat...

...no comprén com, sense ales, ha volat.

Un senyó avar, a Colonia
sentint-se un xic fatigat

tira, amb recança deu cèntims
per a poder reposar.

Mes als pocs moments que seia
el capell rellisca i cau.

L'home veu que si s'aixeca
perdrà ço que ha gastat

perquè el seient es de molles
i es posarà vertical.

Prou prova de mil maneres,
el capell no pot pescar,

fins que a l'últim s'enfurisma
i tot ho tira a rodar,

aixafa el berret, cau "d'oros"
i el seient, s'en va cap dalt!

En veure perduts els cèntims
no s'hi vol pas conformar.

I fa les mil violències
per a no tornà a pagar.

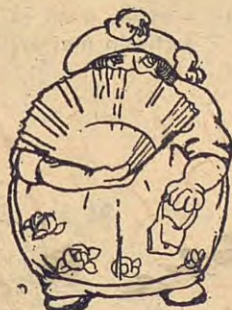
Ve l'home de les cadires
que li crida: Us heu "tocat"?

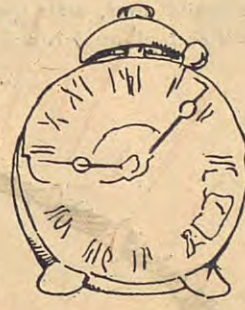
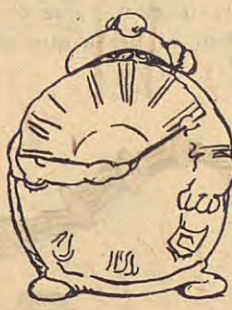
Ell li replica, es barallen
i té de vení el "schutzman"

que m'el porta al "cuartelillo"
a que reposi de franc.

Aquesta dama del vano
tenia un xic de calor

i tot ventant-se, fixeus-hi
es muda en despertador

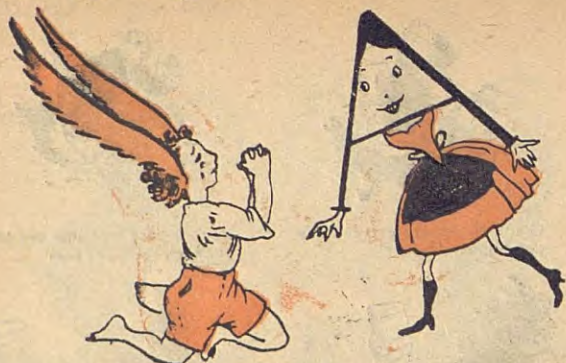
Eduard i Josep Solà,
impressors. València, 200
Barcelona.—Tel. 1282 G.

SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.	PATUFET solt	Fòra	6 — Ptes.
» amb fulletó novel·la.	»	7'50 »	» amb fulletó novel·la	»	8 — »
» » i VIROLET	»	13 — »	» » i VIROLET	»	13'50 »
VIROLET solt.	»	5'50 »	VIROLET solt	»	6 — »

EN PERET

(Conclusió)

En Peret, advertit però, pel seu bon company el llibre, confegia una meravella, en premi de lo qual les lletres li indicaren el camí de l'escola.

Vetaquí que per fi en Peret arribava a cà'l senyor Mestre. La petita escola oferia un espectacle dels més bells. Arreu els arbres eren plens de garlandes, les finestres eren engalanades i fins i tot les llassades-virolades adornaven els galls del galliner. Era el sant del senyor Mestre. A l'escola hi havia festa; des de fora es sentia tant en Peret oia la gatzara dels bons deixebles en portar presents.

al mestre llur; i envejava tanta pau dintre d'ells, tanta aplicació i tanta estima a l'escola. Per a en Peret no seria sinó un dia d'humiliació presentant-se amb ses orelles de ruc! Més calia seguir els savis concells de senyora la Rateta: de manant perdó al senyor Mestre les orellasses fugirien i com que en Peret no pensava més que en el perdó desitjat, entrà a l'escola i, en entrar les orellasses li desaparegueren.

Els ratjos de sol guarnien el dalt dels arbres i poc a poc ja no se'ls vegé més que en el cim de les muntanyes, que marxaven despedint-se d'en Peret.

En entrar en Peret a l'escola, trobà el senyor Mestre assegut en el seu silló voltejat dels seus estimats petits deixebles.

Ell també, com els demés nois, anava a oferir un present al senyor Mestre: li portava un cistell ple d'ametllons i un perdigot de plomes virolades.

Més, per al senyor Mestre el més ric present d'aquell dia li fou el repentir d'en Peret i la bondat de la seva ànima.

* * *

Caldrà que us digui que des d'aquell dia en Peret no faltà mai a l'escola, que va ésser el més puntual de tots i que possà en l'estudi tot l'amor de que era capaç?

Caldrà que us digui que va anar creixent en altura i en saber fins deuenir un home simpàtic i de profit?

Segurament que no. Vosaltres, amb el bon seny que us caracteritza, ja ho haureu endevinat. Com també haureu endevinat que va viure molts anys, amb molta felicitat i que temps a venir, quan ja era tot un senyor don Pere, va ésser papà d'un altre petit Peret al qual educà ben bé per a que no li sortissin mai orelles de ruc.

FI

